

مرحوم علامه مجلسی در کتاب بحارالانوار نقل می کند: امام علی (ع) هنگام ختم قرآن کریم این دعا را می خواندند

اللَّهُمَّ اشْرَحْ بِالْقُرْآنِ صَدْرِي، وَ اسْتَعْمِلْ بِالْقُرْآنِ
بَدَنِي، وَ نَوِّرْ بِالْقُرْآنِ بَصْرِي، وَ أَطْلِقْ بِالْقُرْآنِ
لِسَانِي، وَ أَعِنِّي عَلَيْهِ مَا أَبْقَيْتَنِي، فَإِنَّهُ لَا حَوْلَ وَ لَا
قُوَّةَ إِلَّا بِكَ

و همچنین میتواند این دعا را که از حضرت امیر
المؤمنین علیه السلام روایت شده است بخواند

اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ إِجْنَاتَ الْمُخْبِتِينَ، وَ إِخْلَاصَ
الْمُوقِنِينَ، وَ مُرَافَقَةَ الْإِبْرَارِ، وَ إِسْتِحْقَاقَ حَقَائِقِ
الْإِيمَانِ، وَ الْغَنِيمَةَ مِنْ كُلِّ بَرٍّ، وَ السَّلَامَةَ مِنْ كُلِّ
إِثْمٍ وَ وَجُوبَ رَحْمَتِكَ، وَ عَزَائِمَ مَغْفِرَتِكَ، وَ الْفُوزَ
بِالْجَنَّةِ وَ النَّجَاةَ مِنَ النَّارِ